

даденъ човѣкъ има нѣкаква несъразмѣрностъ, нѣкакво отклоняване отъ нормалното положение. Когато се движи по крива линия, човѣкъ образува една система. Щомъ образува система, непременно нѣкой ще се върти около него. Ако нѣкой човѣкъ казва за себе си, че се върти около слънцето, това подразбира, че той представя земя. Тогава пъкъ луната ще се върти около него.

Следователно, както планетитѣ се въртятъ една около друга, така и хората се въртятъ едни около други. Сжщиятъ законъ се отнася и къмъ мислитѣ на човѣка: около силнитѣ мисли винаги обикалятъ по-слаби, и по този начинъ се образуватъ системи отъ мисли. Една отъ великитѣ задачи на човѣка е така да създаде своя мисловъ свѣтъ, че да образува единъ козмосъ, въ който мислитѣ да бждатъ наредени въ планомѣрни системи. Между системитѣ на външния козмосъ и тия на мисловия свѣтъ на човѣка има известно съотношение. Съ други думи казано: макрокозмосътъ съответствува на микрокозмоса. Каквото става въ външния свѣтъ, сжщото става въ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка. Ученитѣ сж опитали тия нѣща, но и обикновениятъ човѣкъ може да ги провѣри. За да се домогне до истината, човѣкъ трѣбва да намѣри съответствието между външния и вжтрешния свѣтъ въ себе си. Като върви правилно въ своя пжтъ, човѣкъ ще разбере и прило-